

liserede. Ja, Militaristerne anser det endog for et Tegn paa den højeste Civilisation, at en Nation bruger de flest mulige Penge til Mordredskaber, og den mest mulige Tid til at indøve deres Brug.

„Ned med Våbnene!“ — er alligevel et Ord, der — som alle Slagord — let kan misforstaas. Og forstaaet aldeles bogstavelig kan det let skade Sagen i Stedet for at gavne den. Afvæbning er et Ideal, der ligger saa overordenlig fjernt, at der skal gennemgaas en Mængde Mellemlid, inden det kan naas. At søge og finde disse Mellemlid — deri bestaar Fredsvidenskaben. At gennemløbe dem, det ene efter det andet — det er Fredskunsten. Fredens Videnskab og Kunst er kun et Barn imod den gamle Krigsvidenskab og Krigskunst, og dog skal Barnet en Gang blive stærkt nok til at sejre, og Oldingen svag nok til at maatte bukke under. Det kommer med Tiden.

Men Tiden maa ikke foregribes. Og skulde jeg driste mig til at udtale en meget ærbødig Kritik af det Forslag, som Kejseren over alle Ruslande har fremsat, da vilde den lyde omtrent saaledes: det fremhæver altfor stærkt, altfor udelukkende, det ene Punkt: Afvæbningen — eller, som det udtrykkes: „Formindskelsen af de kolossale Rustninger“. Netop for at opnaa denne Formindskelse maa de andre Fredsmidler — Voldgift, Nevtralitet o. s. v. — anvendes mer og mer. Det er Mellemlidene. Kun gennem disse naar man Maalet. Gøres Abvæbningen — uden tilstrækkeligt Hensyn til de andre Fredsmidler — til Konferencens eneste Formaål, vil denne let udsættes for at strande. Det var derfor ønskeligt, om nogle af de andre praktiske Midler til Fredens Bevarelse og Krigens Forebyggelse blev medtagne paa Konferencens Program.

Men hvad kan Kvinderne medvirke til det? Mere end de tror. De skal — som der staar i London-Kongressens Beslutning — indmelde sig i de bestaaende Fredsforeninger. Gennem dem kommer de med i hele Fredsbevægelsen; og den er i Færd med at præge Verdensmeningen. Alle Fredsforeninger staar indbyrdes i Forbindelse med hverandre gennem det internationale Bureau i Bern. Siden det den 1ste December 1891 begyndte sin Virksomhed, er Fredsvennerne blevne mer og mer organiserede. Med den fuldkomnere Organisation stiger deres Magt. Til sidst danner de en Aandens Hær. I den har Kvinden at aftjene sin Værnepligt lige saa fuldt som Manden. I den er det ikke raa fysisk